

horribilis hujus injuria agmine facta Calvarium versus...

Quis fando fati exprimeret postea dolorem, quem peperit...

Mihi videor videre, Auditores, & in fronte vestra...

Cum iteris longitudo, & imbecillitas virium causa essent...

Causa hic Simonis Cyrenaei qui tulit opem Filio Dei...

hoc, vel alio modo, quo ipse percipere, esse gestandam...

Triste hoc, miserumque Salvatoris Crucem ferentis obiectum...

Non desunt animae pie, quae in mysterio hujus meditatione...

erunt te...

Quid dicitur...

De more oblati...

Quomodo...

Alacriter...

lam, & illa vos certissime deseret in caelum. Ex parvis...

JESU CHRISTI CRUCIFIXIO,

Et quid acciderit illi in Cruce.

Postquam Dei Filius eo modo, quo supra narravimus...

Mos erat, ut illis, qui erant crucifigendi vinum cum...

Interea carnifices video promentes supplicii hujus instrumenta...

criminosi passibus, quos secerunt homines, ut offenderent...

Gum adorabile Salvatoris corpus inextensum esset in cruce...

Ecce igitur innocens hac victima in Altari posita, ubi...

Dixi jam crucis supplicium fuisse unum omnium severissimum...

Cruce sublati...

J. C. in cruce...

Cruce sup...

Alia hypo...

Ch. suorum...

Advena ille...

Confidat...

Ex hinc defolatio quam parit illi Patris sui derelictio.

Salvator vñ vir dolorum constituitur; nam dum patitur in omnibus corporis sui partibus, omnibique sensibus, dolor, atque tristitia simul replent amaritudinem animam illius, ac ea defoliatione conficitur, quam in horto Olivarum expertus est; namque in majori passionum suarum incursum sentit se ab aeterno Patre suo derelinqui. De hac cum ipso peramanter conqueatur: *Deus, Deus meus, nequid dereliquisti me? (Matth. 27. & Marc. 15.)* Videlicet queritur se ita tradidum esse in prædam doloris, & earum rerum omnium, quæ illum affligere poterant, ut videretur destitutus omnibus sensibilibus consolationibus, quibus deinceps Martyres inter terribiles eorum cruciatu confirmavit. Sed hic mons Calvarii Salvatori nostro id fuit, quod mons Gelboe, de quo in Scripturis est sermo; nulla enim pluvia, nulla rosis gutta decedit, quæ illum consoletur. Ita ut in hac derelictione dicere possimus cum similem esse homini qui cecidit in mari, qui sese sustinet quoad potest, & quem aqua circum undique ambit; luctatur cum fluctibus donec aliquam sperat opem; sed statim ac aqua in ipsum penetrat, quam primum submergitur. Hoc innuere velle videtur Propheta; ipsum contra passionum suarum vim obisti, donec illi cum hominum vilitate pugandum fuit; sed ubi se vidit derelictum a Patre, a quo subsidium præstolabatur, dolorem penetrasse animam illius, & factum fuisse tamquam vehementissimum torrentem, quo fuit demersus. *Quoniam intraverunt aquæ usque ad animam meam, & tempora demersa me. (Psalm. 68.)* Idem.

Sunt intelli quoniam filio dolorem attulerit hæc Patris aeterni derelictio.

Humana mens concipere nequit, quam acerba fuerit Salvatori hæc Patris derelictio; nam quamvis sine blasphemiam dici non possit, quod Hæretici quidam elutierunt, ipsum in desperationem incidisse; credi tamen potest, derelictionem, de qua ipse queritur, operationem fuisse in anima sua, quæ omnem repletur patendi capacitem: derelictio enim, quæ illum nunquam separavit a divinitate, vel gloriam, neque privavit illum gratia, & caritate; quod fieri non potuisset sine peccato, cuius capax non erat, sed quæ illum dumtaxat privavit robore, & peculiari protectione, quam Pater retraxit, & derelictionem, quæ illi acerbius fuit, quam omnia simul tormenta, averteret a capite nostro summum illud, ac deplorabile malum aeternæ derelictionis Dei, qui separat in æternum reprobos a summa ipsorum beatitudine. Ita voluisti Salvator mi, tantam uni tibi reservare poenam, & adeo parum cognitam. Tu passus es derelictionem hanc sine consolatione, & solatio, ut nos in laboribus, & passionibus nostris solatium nancisceremur: neque enim delesteris unquam hæcles famulos tuos, neque illis unquam propior es, quam cum se derelictos putant. Verum diseamus hac hoc exemplo, quod nobis in cruce tradit JESUS CHRISTUS; excrucem nostram patienter gestare, & sustinere derelictiones a Deo profectas, quæ periculum facturus virtutis nostræ, retrahit aliquando sensibiles consolationes, quæ mulcent nostros labores, & unctionem gratiæ, quæ efficit, ut æquo, hilarique animo illos perferamus: qui si nobis opem ferre moratur, consolemur saltem videntes nos similiore esse Filio ejus in Gaude, qui sine solatio passus est inexplicabilem animi derelictionem cum acerbissimis suppliciis conjugatam. Idem.

J C de Cruce pendens vocem atcolle pater teras veni pro illis qui ipsum persequi.

Quis non obstruisset, Fideles, videns tot inter dolores corporis, & mentis Dei Filiumovere sensus caritatis, & misericordiae erga illos ipsos, a quibus crucifigitur: quoniam quidem inter cruentissimas contumelias, quæ sibi ingeruntur, colligit quidquid habet virum, ut vocem attollat, & veniam petat pro persecutoribus, atque tortoribus suis. *Pater dimitte illis, non enim scimus quid faciunt. (Luc. 23.)* Videt sub oculis suis, alios quidem dividentes sibi vestimenta sua, alios iridentes passionibus suis, hos illum blasphemantes, illos sibi imbecillitate improbrantes, & per sarcasum invitantes, ut de cruce descendat. Sed inter tot hæc probra, quæ omnia iracundiæ ipsius fulmina merebantur, exclamat: *Pater dimitte illis*, quasi jugulare voluisset vocem Sanguinis sui, de terra in caelum ascendentem ad ultionem petendam majore cum vehementia, atque justitia, quam vox Sanguinis Abel effusi per fratris sui odium, & crudelitatem. Post hoc exemplum Christiani, qui tandiu inter necinum fovetis odium contra fratrem vestrum, si detrectatis imitari sensus hujus morientis Dei, non ut aliis argumentis, quæ vos adigant ad veniam illi tribuendam: vobis dicam solum eadem verba, quæ Filius Jacob dixerunt fratri suo Joseph, qui ab ipsis verditus fuerat tamquam mancipium, veriti ne post obitum patris sui acceptam injuriam persequeretur: *Pater tuus, antequam moreretur, præcepit vobis, ut hæc sibi nomine illius diceretis; obsecro, ut obsequeris sceleris fratrum tuorum.* Ita est; Christiane; Pater, atque Salvator tuus, cum proximus esset morti, hoc unum petit a te pro plaribus nox, quibus divinam illius maiestatem læsisti, ut ejus exemplum secutus fratri tuo parcas. *Pater tuus, antequam moreretur, præcepit vobis.* Inimicus ille te graviter offendit; non abnuo; contumelia, qua te affectit, gravissima fuit; fateor. Sed Pater tuus in ipso mortis articulo hæc a te gratiam petit, eamque per tot ora

petit, quod habet in corpore vulnere. Quod si adhuc in corde tuo fervas acrimonias, & odium contra illum, quem inimicum putas, cum non merearis nomen Filii Dei, neque spem ullam fovere potes, te participem fere hereditatis, quam Deus adquisivit tibi Sanguine suo. Idem in primo toto Mysteriorum Domini de Passione.

Post hunc actum caritatis, & misericordiae, alium edidit in eadem Cruce Salvator, qui non minus testatur amoris sui magnitudinem, & sensum, qui alte erat ipsi impressus in corde. Quippe notenti gratiam largitus est, & pollicitus est Paradisum alteri eorum latronum, qui erant ejusdem supplicii consortes. *Hodie mecum eris in Paradiso.* Quis non admiretur, Christiani, hoc in loco supremam gratiam suam potestatem, & virtutem Sanguinis sui, qui latronem in Sanctum, & paulo ante blasphemum convertit in prædestinatam, & principem eorum, qui adituri sunt Celi possessionem? O misericordia! o immensa caritas Dei! Quis non sperabit, videns latronem in extremo vite suæ momento, quam forsate totam in assiduo latrocinio traderat, vocari, illuminari, moveri, converti, prædestinari? Quis ergo etiam nequissimus de salute sua desperabit? Sed meminimus hoc fuisse gratia miraculum, ex quo nihil inferri potest; & opus præter ipsum ordinem misericordiae, eo ipso tempore, quo Sanguinem suum effudit pro peccatoribus, & quo pro tortoribus suis deprecatur. Quod miraculum invocant ipsum eo tempore, quo ab aliis in ipsum blasphemæ evocantur, & factum illius præconem, atque Apostolum, dum ab aliis deseritur, veniam confectus? Sed iterum dico, hoc insolitum est divinæ bonitatis exemplum, quod peccatori non est expectandum: nam in scelera perseverare cum hac spe, præsumptio est, quæ nos hac indignis efficit misericordia, quam exhibit veteribus peccatoribus in Sanguinis sui virtute sperantibus. Idem.

Si Salvator morti proximus tot ardentes caritatis argumenta tribuit nequissimis peccatoribus, credendum non est ipsum iustorum, amicorum suorum oblitivisei; quos enim benevolentia sensus testatus non est erga Patrem suum, & dilectum discipulum suum, quos ad pedes Crucis invitavit. Non potuit illis pretiosus amoris sui pignus relinquere, quam tradendo alterum quidem pro Filio Matræ suæ, alteram vero pro Matræ dilecto discipulo; quandoquidem per hoc munus alteri tradidit locupletissimum thesaurum, qui in mundo efficit; alteri vero Filium obsequio plenum, qui futurus erat eidem auxilio, atque solatio. Ad do solam Sanctam Matrem cum viam sibi fecisset per confertam turbam, ut extrema præberet officia illi, cui vitam tribuerat, inter duo hæc corda factum fuisse admirabile commercium doloris simul, & caritatis. Heu Mater, quid hic agis, Filii illi dicere poterat; nam quid innocens Columba expectas, ut sanguinis mei dilavium pertranferat? Te vero, Filii mi, quoniam in statu te video! Heu! quem dolorem afferunt mihi tua vulnere! Oportet ne, Mater, me causam esse doloris, quo confectus? Oportet ne, Fili, ut te tanta pati conspiciam? Hac colloquia, Auditores, corde potius, quam ore sunt; quorum sensus adeo sunt teneri, atque pathetici, ut malim eos vobis meditandos relinquere, quam meis sermonibus ipsis officere. Idem.

Denique, cum mors proxima, tormenta, quæ sustinuerat, sanguis, quem fuderat, vires ejus omnino exhaustisset, laboravit sibi ardentissima, ita ut nemo parem unquam sustinuerit; ita ut os ejus, stomachus, pulmones, totumque corpus essent instar fornacis ardentis. Dubitari nequit, quominus tormentum illud unum extiterit ex illis, quæ acerbissima pertulit toto Passionis suæ spatio: quod argumentari possumus ex nonnullorum Martyrum exemplo, qui invicta constantia passi sunt ignes, rotas, & exquisitissimos quoslibet cruciatu, quin unquam conquererentur, nisi de sibi, unde licet conicere, quodnam fuerit Salvatoris tormentum illam tandiu, atque tam vehementem sustinuisse inter tot alios cruciatu ad illum in singula momenta iritantam aptissimos. Sed etiam si naturalis hæc sitis esset, tamen mysterio non vacat, & Sanctus quidam Pater illum Sacramentalem sitim appellat: sitim, in qua non deest Sacramentum, atque Mysterium; quandoquidem magis sicutbat salutem nostram, & propter amorem nostrum pati, quam aliud quidpiam; ita ut quod semel tantum elata protulit voce, intus in singula momenta, quibus passus est, dixerit *sitis*. Ita sane: quamvis extremi sint dolores, quos patior; & quamvis inexplicabilis sitis inimicorum meorum, qui meum sanguinem sitiunt, propter amorem vestri vellem millies majora pati, quam patior. Idem.

Denique cum Judæi suam jam rabiem explevisent, cum Prophecia jam esset completa, & nihil superesset profecendum, ut nobis testaretur suæ caritatis excessum, Salvator vivere desit. Quapropter cum Patri commendasset Spiritum suum elata voce, ita ut omnes qui aderant, mirarentur, exclamavit: *Consummatum est. (Joan. 19.)* inclinato capite, ut Patri suo ostenderet, se acceptare postrema justitiæ ejus edicta, atque ut omnibus hominibus per hunc benevolentia, & amoris gestum indignitaret eorum cum Deo pacem jam sanctam esse. Salvator adorabilis iussit Solem eclipsi

Jesus promittit paradisi alicui ex latronibus supplicii socii.

Testimonium amoris erga Matrem suam, dilectumque discipulum.

Sitis ardet, quæ in Cruce patitur.

eclipsi laborare, terram violentis concussionibus trepidare, quod silentium vestrum, ac lacrimæ vobis eloquentur melius, quam verba mea, & quod sine dolore vobis dicere aequum, hunc hominem-Deum spirasse: *& hæc alicui ex pigritia. (Luc. 23.)*

De morte Filii Dei.

Mundi Salvator mortuus est, Christiani; & ad hoc nunquam quoniam quæ sunt sensus vestri? Quid! oculi mei sicci essent in Dei morte? Quid! cor meum, omni sensu carebis? Heu! muta, domine, promissionem, quam olim fecisti populo tuo, videlicet te illi ablaturum cor lapideum, quod gerebat, ut eidem cor carneum immitteres: auser potius mihi carneum istud cor, quod omni caret sensu, & da mihi cor lapideum; quandoquidem lapides quidem scinduntur, atque franguntur dolore fimum testatur, cor autem meum non movetur. Ita est, Fideles, ad flectendum cor hoc obduratum Salvator hic etiam si mortuus, dirigit ad nos extremam Sanguinis sui vocem, & nostrum singulari dicere videtur, quod olim dixit per Prophetam suum: *Quid est, quid debui ultra facere, & non feci? Quod ultra mihi faciendum erat pro salute tua, quod minime fecerim? Aperui plagas pedum, manuumque mearum; adhuc mihi lacus aperuit, ut te excipiam, & locum in corde meo, & in visceribus misericordiae meæ; in me exhausta sunt omnia supplicia, quos hominum crudelitas potuit excogitare; in me suscepi poenas omnes quas tu meritis fueras; dic mihi, restat ne aliquid, quod doloribus meis addere possim, ut præbeam tibi apertiora mei erga te amoris monumenta? Heu! Auditor mi, ne sis ultra inflexibilis tantæ erga te caritatis argumentis! Ingrede in hoc apertum cor; hoc est assequere sensus hujus cordis, eique amorem pro amore repende, ut S. Bernardus ait: *Pater acrius cordis per fornax peccatoris.* Nobis ostendere voluit, se miserum fuisse malorum, & calamitatum, quas nobismet ipsis confirmavimus; ipsum doloribus fuisse confossum, ubi vidit peccatorum nostrorum multitudinem, & ardentem caritatem, qua cor hoc struatur, effecisset, ut adeo crudeles poenas, & adeo horribilia tormenta sustineret. Hos igitur sensus assequamur, anima Christiana, eique amorem nostrum aperiamus pro acrius dolore, quem ciere debet in nobis crimum nostrorum cogitatio, quod mortis ejusdem causa extiterunt. Nunquam, Fideles, clavi isti pedes, manusque ambas illius perforasset; nunquam spina caput hoc adorabile penetrasset, nisi superbia ipsa utralque excussisset; nunquam lancæ ferrum pectus illius percussisset, nisi nostra ingrati animi vitia primus illi vulnus infixissent: sed super omnia oblivisci non debemus illius vulnere, passionem, & mortem toties instaurari, quoties nos per haec committimus. Nunquam, si vales, omnes cruenti hu-*

jus corporis plagas; hæc æquo pertulit animo, cum eas saluti nostræ utiles credidit. Sed oportet ne, ut recentis addamus per scelus nostrorum continuationem? Oportet, ut Deus hic pro nobis in Cruce mortuus, hoc precetur a nobis, quoniam peccata nostra majorem ipsi dolorem attulerunt, quam clavi, spine, flagella, omnesque mortis suæ dolores? Heu! nonne durius nobis est cor, quam Judæis ipsis, quorum nonnullis poenituit criminis sui, & qui reversi sunt præ dolore percutientes pectora sua, ac dolentes se mortem illi attulisse, quos Calvario vis prodigiis cogebat, ut illum pro Dei Filio faterentur? *Vere Filius Dei erat iste. (Matth. 27.)* Ego vero, Deus meus, adeo parum moveor ad aspectu passionum tuarum, meorumque criminum, quæ eorum causa fuerunt, ut minime censem tibi inferre tormenta, peccare non desinam? Nunquid diceret, rupes, quæ culpa vacabant, in morte tua contritus fuisse, & cor meum, quod nocens est, non fuisse contritum? Effunde Deus meus adhuc guttam Sanguinis tui, ut molle fiat, ac inde veræ contritionis lacrimas eliciat. Idem.

Tu vero Salvator meus, & Deus meus! potesne adhuc amare peccatores post tanta ingrati animi argumenta, & tot, quæ tibi intulere supplicia? Ita, Christiani; & brachia hæc extensa, innuunt illum adhuc præsto esse ad nos recipiendos complectendosque, modo ex corde peccata detestemur. Hunc ergo sensum inspirate mihi lacrimæ! Sanguis! mors, & passiones Dei mei! ut ex vera cordis ponitentia petam misericordiam postquam toties rebellavi contra divinam majestatem tuam? Hisce ad hæretum vulnere; sanguis inde fluens, me ita concludit, ut omnino nequeat separari! Numerem has plagas pretium redemptionis meæ, totaque vita admiror hunc Deum amorem, quem cruentis hisce characteribus alte adeo impressum video. Captus adorabile! quod æternam coronam nobis polliceris, quam longe aliud mereris diadema! Os, ex quo tot marantur Oracula, quomodo nam auri sunt illud felle, & aceto inebriare? Sacratæ Pedes, asylum misericordiae, millies vos deosculor, neque hinc discedo nisi criminum meorum veniam obtinero. Latus, quod est divinitatis Sanctuarium, esto in æternam sedes mea. Denique vos benedice manus Salvatoris mei, ad vos confugio tandem vobis eadem dicturus verba, quæ Jacob Patriarcha dixit Angelo, cum quo tota nocte luctatus erat: *Non dimittam te, nisi benedixeris mihi. (Genes. 32.)* Voluisti Domine in te omnes suscipere maledictiones, quas ipse meritus fueram; sed hoc facis non est: *Non dimittam te, nisi benedixeris mihi.* Benedictionem hanc tuam igitur peto. Hanc mihi petendam Domine, & universo huic populo peto &c. Idem.

F I N I S

Tomi Primi Mysteriorum Domini nostri.